

Daarvoor zijn we hier toch?

Door ds. Deborah van den Bosch-Heij

'Daarvoor zijn we hier toch?'

Dit waren de woorden van Simmie.

Simmie was één van de commando's, die vorig jaar de opdracht hadden gekregen om mensen uit Kaboel, Afghanistan te evacueren.

De commando's stonden onder enorme spanning en tijdsdruk, hadden al nachten niet geslapen, en kregen daarbij óók nog de vraag om een gezin in de stad in veiligheid te brengen. Ze vroegen zich af of dat nog haalbaar was, gezien de groeiende dreiging vanuit de Taliban. Simmie's reactie was: **'Daarvoor zijn we hier toch?'** De loodzware opdracht hébben ze uitgevoerd, en het gezin in veiligheid gekregen.

Vorige week was de uitvaart van Simmie, en hebben we hem moeten loslaten, nadat hij in de VS was neergeschoten in een zinloos geweldsincident. Dit verschrikkelijke bericht heeft u vast ook meegekregen.

Simmie was iemand die tot het uiterste ging om anderen te helpen, en die in moeilijke omstandigheden voor ogen bleef houden wat het goede was om te doen.

Wie herinnert zich niet de beelden van hoe de geallieerde troepen zich terugtrokken uit Afghanistan, met chaos als gevolg.

Een logische reactie zou zijn: het is allemaal voor niets geweest.

De jarenlange massale inzet van mensen en middelen, gericht op het vestigen van een democratische rechtsstaat.

De offers van hen die daar het leven lieten, of die terugkeerden, gewond naar lichaam of geest

– 't is allemaal voor niets geweest.

Dat zou je zomaar kunnen denken.

Voor veel militairen met wie ik werk, is het niet een vreemde gedachte.

Ook zij moeten zich verhouden tot bepaalde vragen.

Zeker nu we in staat van paraatheid zijn gebracht met het oog op de situatie in het oosten van Europa.

Ben ik bereid mijn leven daar in de waagschaal te leggen?

Of een ander leven te nemen, als het erop aankomt?

En wat betekent mijn inzet daar voor mijn geliefden die ik maandenlang thuis achterlaat?

Zijn zij, ben ik in staat deze prijs te betalen?

Wat maakt dat ik dat zou willen doen?

En wat, als later blijkt dat het allemaal voor niets is geweest?

Over deze vragen zijn we veel in gesprek.

Hun vragen zijn ook mijn vragen. Hun onrust is ook mijn onrust.

En daar komt nóg een complexiteit bij: ik werk als predikant in de krijgsmacht.
Gezonden door de kerk naar het leger.
Een dominee in gevechtstenuue.
Een contradictio in terminis, eigenlijk.
Een dominee dient immers de Vredevorst, en niet een militair instituut.
Mijn ambt representeert het goede, het evangelie (en de katholiciteit ervan)
en niet een van beide kanten in een geopolitiek conflict.
Wat heb ik dan te bieden aan militairen?

Wel, wie goed kijkt, ziet op mijn uniform een klein kruisteken.
Dat zit er altijd.
Waar ik ook ga –
solidair met militairen die zich namens ons allen inzetten voor vrede en veiligheid in de wereld.

Dit kruis – teken van de Vredevorst en zijn messiaanse vrede.
Het symbool dat oproept om tot het uiterste te gaan om anderen te helpen,
en om in moeilijke omstandigheden voor ogen te houden wat het goede is om te doen.

Het symbool dat indringend vraagt: mens, waar is je zuster/broeder?

Het symbool dat simpelweg vraagt: **daarvoor zijn we hier toch?**

Ik geloof dat we dát nodig hebben in een tijd waarin alles staat te trillen op z'n fundamenten.
-- dat er steeds weer iemand is, die de juiste vraag stelt: **daarvoor zijn we hier toch?**

Ik geloof dat ieder van ons hier in zijn/haar functie is gezegend met de verantwoordelijkheid
-om níet het laatste woord te geven aan destructieve machten en krachten in deze wereld
-om níet het laatste woord te geven aan mensen die zeggen dat alles voor niets is geweest
maar om in moeilijke omstandigheden juist degene te zijn die vraagt:
daarvoor zijn we hier toch?

Simmie was 26 jaar toen een schutter hem onder vuur nam.
Simmie bleek (jaren geleden al) gekozen te hebben voor orgaandonatie.
In zijn verklaring had hij erbij geschreven: 'neem ruim' (neem royaal)

Midden in het verdriet, de woede en de machteloosheid van ons allen,
heeft Simmie met zijn sterven zes mensen hoop op nieuw leven gegeven.

'k geloof dat hij daarvan zou zeggen:
'daarvoor zijn we hier toch?'

Moge iets van dit levensmotto van Simmie
doorklinken in het werk van ons allen in dit nieuwe parlementaire jaar!

Deborah van den Bosch-Heij
Krijgsmachtpredikant verbonden aan 45 PantserInfanterieBataljon Regiment Infanterie Oranje
Gelderland en tijdelijk ook aan het Korps Commandotroepen